

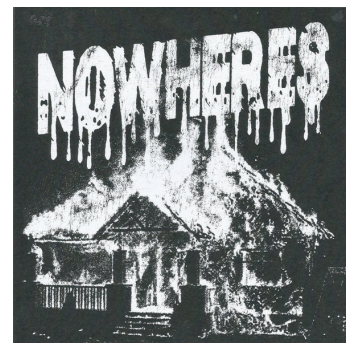
Lastkaj 14 - Djävulskorset (LP/CD) Second Class Kids

Sveriges absolut främsta nutida punkband fortsätter att klämma ur sig plattor i en imponerande takt. Sjätte egna albumet (lägg till det två splitalbum och sex EPs) och sex plattor på fyra år om jag räknar rätt. Man undrar ju onekligen hur länge de klarar av detta tempo. Grejen är att inte bara produktiviteten är hög, kvaliteten tummas heller aldrig på. Och i detta ljuset är Lastkaj 14 inte bara unika som svenskt punkband för idag, utan någonsin vad jag kan komma på. Nåväl, "Djävulskorset" är 12 alster av ren svärta. Nog för att "Becksvart" inte var någon munter skiva, men senaste albumet tar nog priset. Men det är ju också precis just där, i hopplöshetens skymningsland, som Lastkaj 14 är som allra bäst. Med låttitlar som "Lät mig förtäras", "Mörkret" och "Zarkofago" och textrader som "Jag växte upp i ett radhusområde, morsan söp för farsan hängde sig" och med teman om att hantera sin ångest genom att hålla gräsmattan i topptrim. Ja, ni fattar ju. Allt detta hade givetvis inte funkade utan gedigen och välskrivna musik. Men Lastkaj 14 fixar givetvis den biffen också. Är det inte den perfekta trallpunkslingan från Gråskäggs gitarr, så är det utsvävningar med orglar och dragspel, helvetiskt smattriga trummor och överlag ett konstant ställ. Till och med i lugnare låtar som den fantastiska "Skoskav" ligger hela tiden intensiteten på rött. Lastkaj 14 har helt enkelt gjort det igen. Finns det ingenting som är dåligt med denna skiva? Jodå, bookleten är skitful. Men vad gör det när allt annat är perfektion. Köper du CD-versionen får du dessutom de 6 låtarna från "Trallkrucifixet" 12"an som släpptes tidigare i år. Givet!

Modern Guilt - Do Not Panic (7") Quarantined/Monument

Vissa hävdar att hardcore och punkband gör sina bästa plattor/låtar när de fortfarande är tonåringar. En tanke om att det ännu inte polerade eller strömlinjeformade infunnit sig, att det primala okontrollerade fortfarande dominerar, att det är i spretigheten och det nyfikna som det vackra och unika finns. Och det är givetvis sant till en viss del. Men det finns gott om exempel på där tiden är till vissas fördel, där man lyckas behålla det råa och spontana samtidigt som hantverket förfinas och leveransen preciseras. Numer är punk/hardcoreband med medlemmar över 40 snarare en regel än ett undantag, så har det inte alltid varit. Med den förändringen kommer säkerligen synen på ovanstående också att förändras. Modern Guilt är det senaste exemplet på att tiden inte alltid är din fiende. Medlemmarna har spelat hardcorepunk tillsammans och på varsina håll i 35-ish år och medlemmarna har passerat de 40 med råge. Det har alltid varit relevant, precist och av högsta kvalitet.

Men Modern Guilt låter ändå fräschare, hungrigare och mer finslipat än det mesta som kommer ut idag. Och det ur en scen som producerar fantastiskt mycket bra hardcore idag. Grunden har de i amerikansk 80-talshardcore som Uniform Choice och Youth of Today. Men de är inte heller rädda för att träda ut ur den ganska smala men trygga youth crew-mallen och låta melodier briljera. Bad Religion är band som också nämnts som influenser. Receptet gör att Modern Guilt landar någonstans hyfsat nära vad Gorilla Biscuits en gång gjorde. Sex låtar av absolut högsta kvalitet. Självt har jag svårt att sitta still och bete mig som folk när jag har Modern Guilt i lurarna. Och det är väl ett betyg så gott som något.

Nowheres - S/T (7") Quarantined

Deras första platta som kom ut på bland andra Svensk Hardcore Kultur var en uppvisning i hur man gör melodisk hardcore utan att det blir pajjigt. Känslan för var gränsen går är hårfin men Nowheres hamnade på rätt sida 10 gånger av 10. Rejält snabba hardcoredängor ala In my Eyes blandades med betydligt mer "snällare" låtar som baserades på Simons melodiska gitarrspel som hade funkade lika bra i vilket indieband som helst. På nya EPn visar dom mod genom att skippa mycket av det snabba och aggressiva till förmån för ännu mer softa gitarrer. Det kunde blivit platt fall, men återigen visar Nowheres prov på fingertoppskänsla av guds nåde. Det som de flesta andra hade misslyckats med ror dem galant i hamn. 5 låtar som doftar mycket DC hardcore och en modern referens skulle kunna vara Praise. En låt får mig till och med att tänka på The Cure. Bli inte Praise nu dock, det hela befinner sig absolut inom hardcorepunk-spektrat och attityden, ilskan och närvaron finns alltid där. Men Nowheres har ett helt eget uttryck som inte rättvist låter sig definieras på det sättet. Det måste helt enkelt upplevas.

LASTKAJ 14 - DJÄVULSKORSET & TRALLKRUCIFIXET